

# РЕШЕНИЕ

№ 590

гр. София, 08.11.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-III-Б**, в закрито заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян  
Божидар Ив. Стаевски

като разглежда докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20211100510302 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 435 – чл. 438 от ГПК.

Образувано е по жалба от 30.07.2021 год. на длъжника Н. Т. Т. срещу постановление от 30.07.2021 год. по изпълнително дело №20218490403616 по описа на частен съдебен изпълнител А.П., с рег.№849 на КЧСИ, с което е отказано намаляване на размера на направените от вискателя разноски за адвокатско възнаграждение и на размера на таксите по Тарифата за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители /ТТРЗЧСИ/.

Жалбоподателят поддържа, че сумите по издадения срещу него изпълнителен лист били неправилно посочени, поради което щял да се възползва от правото си по чл. 407 ГПК. Съдът бил допуснал грешка при издаването на изпълнителния лист. Осъден бил с решение на СГС да заплати разноски на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в размер на 4 732.56 лв. Впоследствие с решение на САС било отменено решението на СГС в частта за разноските над сумата от 4 625.09 лв. – това бил и общият размер на дължимите разноски за първата инстанция, т.е. по 1 156.27 лв. за всеки един от ответниците. С решението си САС бил определил разноски за въззивната инстанция в размер на 668.06 лв. за всеки от ответниците, а впоследствие бил изменил решението си в частта за разноските, като жалбоподателят бил осъден да заплати на всеки един от ответниците разноски в размер на 2 263.79 лв. В този смисъл издаденият изпълнителен лист бил за много по-голяма сума от дължимата. Поради това и не следвало да бъде извършвано разпределение на суми по изпълнителното дело в полза на вискателя до изясняване на точния размер на задълженията. Начислените от частния съдебен изпълнител такси и разноски за възнаграждение за един адвокат били прекомерни и не се дължали.

Взискателят А.А.Я. не изразява становище по жалбата.

В мотивите си по чл. 436, ал. 3 ГПК частният съдебен изпълнител заявява, че жалбата е допустимо, но се явява неоснователна. Оплакванията във връзка с размера на задълженията по изпълнителния лист не можело да бъдат обсъждани в рамките на производството по чл. 435 ГПК. Съдебният изпълнител нямал право да установява различно материално-правно положение относно страните по правоотношението от установеното от съда, освен в случаите на правоприемство, което е настъпило след приключване на съдебното дирене пред съда по съществото на спора /чл. 429 ГПК/. Материалният интерес по делото възлизал на 8 106.94 лв., като към посочената сума следвало да бъде добавена и сумата от 550 лв. – разноски на взискателя за адвокатско възнаграждение. В случая уговореният и заплатен от взискателя адвокатски хонорар бил в размер, по-нисък от минималния такъв съобразно чл. 10, т. 1 и 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Софийският градски съд, след като взе предвид доводите на жалбоподателя и прецени данните по делото, приема за установено следното от фактическа страна:

Изпълнително дело №20218490403616 по описа на частен съдебен изпълнител А.П., с рег.№849 на КЧСИ, е било образувано по молба от 22.07.2021 год. на взискателя А.А.Я., чрез адв. И.М. /надлежно пълномощена/, въз основа на изпълнителен лист от 20.07.2021 год., издаден срещу Н. Т. Т. по гр.дело №15664/2015 год. по описа на СГС, ГО, I-1 с-в, за следните суми: 4 625.09 лв. – разноски по делото на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, 668.06 лв. – разноски по делото пред САС и 2 263.79 лв. – разноски по делото пред САС. С молбата е било поискано да бъде наложен запор върху вземанията на длъжника и да бъдат събрани от него направените от взискателя разноски по изпълнителното дело за такси и за възнаграждение за един адвокат.

Към молбата е приложен договор за правна защита и съдействие от 22.07.2021 год., от който е видно, че е бил уговорен и заплатен от взискателя адвокатски хонорар в размер на 550 лв. – за образуване на изпълнително дело и процесуално представителство.

Видно е от приходен касов ордер от 22.07.2021 год., че взискателят е заплатил такси в размер на 78 лв., за което същият ден частният съдебен изпълнител издал сметка за такси по т. 1, 3, 5 и 9 ТТРЗЧСИ /65 лв. + ДДС от 13 лв. = 78 лв./.

На 26.07.2021 год. на длъжника била надлежно връчена покана за доброволно изпълнение за заплащане на следните суми: 4 625.09 лв. – разноски по делото пред СГС, 668.06 лв. – разноски по делото пред САС, 2 263.79 лв. – разноски по делото пред САС, 550 лв. – разноски за адвокатско възнаграждение, 78 лв. – такси по изпълнението и 815.46 лв. – такса по т. 26 ТТРЗЧСИ.

На 22.07.2021 год. частният съдебен изпълнител е изпратил запорни съобщения до няколко търговски банки, които били получени, като на 09.08.2021 год. „Обединена българска банка“ АД е подало отговор, в който е посочила, че банковите сметки на Н. Т. Т. са блокирани, а на 04.08.2021 год. „Ю.Б.“ АД подало отговор, в който посочило, че по

открита банкова сметка липсва авоар.

На 10.08.2021 год. частният съдебен изпълнител изпратил съобщения до търговските банки за вдигане на запора, наложен върху банковите сметки на длъжника, поради пълното погасяване на задълженията.

Анализът на така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

Жалбата е подадена в едноседмичния срок по чл. 436, ал. 1 ГПК от процесуално легитимирано лице и срещу подлежащ на обжалване акт на съдебния изпълнител /чл. 435, ал. 2, т. 7 ГПК/, поради което се явява процесуално допустима.

Жалбата е **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА**.

Въпросът за разноските се поставя във всяко съдебно производство, поради което уредбата му в действащия ГПК се съдържа в част I „Общи правила”. Тази част важи, както за исковия процес във всичките му етапи, така и за изпълнителното производство – задължението на длъжника за разноски е изрично уредено в разпоредбата на чл. 79 ГПК. Според последната, разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато изпълнителното дело се прекрати съгласно чл. 433 ГПК, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство и изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или бъдат отменени от съда, а според новата т. 3 на посочената разпоредба /изм. и доп., бр. 86 от 27.10.2017 год./, и когато разноските, направени от вискателя, са за изпълнителни способи, които не са приложени.

Разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК предвижда, че при прекомерност на заплатеното от страната възнаграждение за адвокат, съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Съгласно задължителните разяснения, дадени с т. 3 от Тълкувателно решение № 6/2012 год. на ВКС по тълк.дело № 6/2012 год., ОСГТК, при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба №1 от 09.07.2004 год. ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер.

Според приетото в т. 6 от Тълкувателно решение № 2/2013 год. на ВКС по тълк.дело № 2/2013 год., ОСГТК, вискателят прави разноски по образуването на изпълнителното дело, по осъществяването на изпълнителния способ, постъпленията от който се разпределят, по осъществяването на други изпълнителни способи, както и разноски за възнаграждение на един адвокат, от които /при възражение на длъжника или от някой от присъединените кредитори/ се признава тази част, която съответства на действителната и правна сложност на изпълнителното дело с оглед различната роля на адвоката при възлагането на изпълнението на държавен съдебен изпълнител, който няма право да определя изпълнителния способ; и ролята на адвоката при възлагането на изпълнението на частен съдебен изпълнител, комуто може да е възложено да определя изпълнителния способ.

В разглеждания случай молбата за образуване на процесното изпълнително дело, в

която е бил посочен изпълнителен способ, е била подадена от вискателя чрез адвокат, за чиято представителна власт са ангажирани надлежни доказателства, както и такива за реалното заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 550 лв.

Изпълнението е образувано от вискателя за събиране на вземания по изпълнителния лист в общ размер на 7 556.94 лв. Процесните изпълняеми права не са били погасени от длъжника преди образуване на изпълнителното производство, поради което той следва да понесе отговорността за заплащането на адвокатско възнаграждение за защитата на вискателя, както и на таксите по изпълнението. Длъжникът не би могъл да отказва изпълнение, респ. да отрича възможността за принудителното изпълнение, под предлог, че действията на съдебния изпълнител са незаконни, тъй като изпълняемото право не съществува. Изпълнителният орган дължи подчинение на заповедта за изпълнение, съдържаща се в изпълнителния лист. Ето защо до обезсилване на изпълнителния лист действията на изпълнителния орган са процесуално законосъобразни, така че длъжникът е длъжен да им се подчини.

Съобразно нормата на чл. 10, т. 1 от Наредба №1 от 09.07.2004 год., минималният размер на възнаграждението за образуване на изпълнителното дело е 200 лв. Следователно вискателят има право на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 200 лв.

Съгласно чл. 10, т. 2 от наредбата /в приложима редакция – изм., ДР, бр. 7 от 22.01.2019 год./, минималният размер на адвокатското възнаграждение за процесуално представителството, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания над 1 000 лв. е 1/2 от съответното възнаграждение по чл. 7, ал. 2, т. 2 – 7, като дължимостта на възнаграждението е предпоставено от осъществяване на процесуална защита, изразяваща се в извършването на действия по изпълнителното дело, различни от подаване на молба за образуване на изпълнително производство.

В частност е видно от данните по изпълнителното дело, че такива действия – извън подаването на молбата за образуване на изпълнителното дело с необходимото съдържание по чл. 426, ал. 2 ГПК – посочването на начин на изпълнение, иначе би била нередовна /виж чл. 426, ал. 3 вр. с чл. 129 ГПК, както и разясненията по т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 год. на ВКС по тълк.дело № 2/2013 год., ОСГТК/, не са предприемани. В този смисъл настоящият съдебен състав приема, че длъжникът не следва да носи отговорност за заплащане на направени от вискателя разноски за възнаграждение по чл. 10, т. 2 от наредбата.

Такси по изпълнението се събират за извършването на изпълнителни и други действия, като техният размер и вид са определени в ТТРЗЧСИ – чл. 78 ЗЧСИ. За събирането на таксите по изпълнението частният съдебен изпълнител следва да изготви сметка, която се връчва на задълженото лице и в която се посочват разпоредбите, въз основа на които се дължат таксите, материалният интерес при пропорционалната такса, сумите на дължимите такси и допълнителни разноски, размерът на получената предплата и последиците при неплащане – чл. 79 ЗЧСИ. Обикновените такси по изпълнението се събират само за

действия, изрично посочени в тарифата /чл. 82 ЗЧСИ/, а пропорционалните такси се събират в процент според материалния интерес /чл. 83 ЗЧСИ/.

По процесното изпълнително дело начислените на конкретно основание и внесени авансово от взыскателя обикновени такси са в общ размер на 78 лв. с ДДС, а именно по т. 1, 3, 5 и 9 ТТРЗЧСИ, като същите са направени във връзка с изпълнителен способ, който е бил приложен, поради което и са дължими от длъжника.

Разпоредбата на т. 26 ТТРЗЧСИ ясно сочи, че пропорционалната такса се събира върху събраната сума. Под „парично вземане“ по смисъла на посочената норма се разбира само вземането, което е предмет на изпълнителния лист, а не и таксите и разноските по самото изпълнително дело, върху които такса по т. 26 ТТРЗЧСИ не се дължи. Противното би означавало, че и върху самата пропорционална такса ще се дължи такса по т. 26 ТТРЗЧСИ, върху която също се дължи такса и т.н.

Следователно в разглеждания случай дължимият размер на пропорционалната такса възлиза на 749.47 лв. с ДДС съгласно т. 26, б. „в“ ТТРЗЧСИ /определен на база материален интерес от 7 556.94 лв./

Ето защо обжалваното постановление следва да бъде отменено в частта му, в която в тежест на длъжника са възложени направените от взыскателя разноски за адвокатско възнаграждение за горницата над 200 лв. и такса по т. 26 ТТРЗЧСИ за горницата над 749.47 лв. Жалбата на длъжника следва да бъде оставена без уважение в останалата ѝ част.

Предвид изложените съображения, Софийски градски съд

## РЕШИ:

**ОТМЕНЯ** по жалбата на длъжника Н. Т. Т. постановлението от 30.07.2021 год. по изпълнително дело №20218490403616 по описа на частен съдебен изпълнител А.П., с рег. №849 на КЧСИ, в частта му, в която е отказано намаляване на размера на разноските на взыскателя за възнаграждение за един адвокат за разликата над 200 лв. и на размера на таксата по т. 26 ТТРЗЧСИ за разликата над 749.47 лв.

**ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ** жалбата на длъжника Н. Т. Т. срещу постановлението от 30.07.2021 год. по изпълнително дело №20218490403616 по описа на частен съдебен изпълнител А.П., с рег. №849 на КЧСИ, **в останалата ѝ част**.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: \_\_\_\_\_

Членове:

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_